

пял в църквата и веднага спечелил симпатията на селените. Всеки намирал за добре да се види с новия гласовит учител. А той, вече доста праксан, можал да разговаря с тях сериозно по разни народни или селски работи. В Еникьой Васил Иванов прекарал зимата: пял в църквата, учил децата, па събрал и младежите, които посветил в белградските истории и в храбростта на Стефана Караджа. След това започнал и любимата си военна гимнастика. Надскачванието по образа на Караджата и надхвърлянието с камъне били важни точки в неговата програма¹⁾. Гимнастическите и юнашките упражнения не били правени само заради младежки приятни развлечения. Те били продектувани и от дълга народна нужда.

Тъжко в това време откъм Русия нахлувала цяла сган татари и черкези, които руското правителство изпжждало от земята си и натиквало в Турция. Гладните тия и свирепи орди се нахвърляли вжрху беззащитното бжлгарско население да го грабят, да нощуват в къщите му и да безчинствуват най-отвратително. Селяните се намерили в чудо. Ето сега работа за нашия родолюбец. И тука, както вжв Войнягово, съставил своя дружинка, с която ходел по седенки, по сборове, по сватби и тлжки

¹⁾ Някои съвременници казвали, че забитите камъни за надскачване стояли дълго време в селото. Други пък твърдят, че нашия герой можал да прескочи бивол, както пасе на поляната.